

*Paperback writer, paperback writer.
It's a thousand pages, give or take a few.
I'll be writing more in a week or two.
I could make it longer if you like the style.
I can change it 'round,
And I want to be a paperback writer,
Paperback writer.*

Lennon – McCartney

TETRALOGIE

DEEL II

DE DUISTERE ORDE DER WITZUSTERS

HET EEUWENOUDE LOT VAN

ANTWERPS RECHERCHEUR

DOMINIQUE DEGRYSE

Fata viam invenient

(Het noodlot vindt zijn weg -wat bestemd is zal en moet gebeuren-)

Leesbaar voor volwassenen en kinderen vanaf 14 jaar

Deze paperback of E - publicatie mag door kinderen vanaf 16 jaar worden gelezen. Er zijn helemaal geen expliciete pornografische, hetzij racistische of gewelddadige, negationistische en of opruiende teksten in beschreven. De auteur wil wel waarschuwen dat sommige hoofdstukken sterk aangrijpend zijn door romantische pure Halloween horror met spoken en geesten, of soms zelfs de Dood als de huiveringwekkende figuur met de Zeis.

Niets in dit boek mag worden overgenomen, gekopieerd op gelijk welke mediadrager, hetzij mondeling, hetzij schriftelijk, hetzij gedigitaliseerd of op gelijk welke mogelijke manieren dan ook, zonder uitvoerige en schriftelijke toestemming van de auteur en uitgever.

PROLOOG

Geloof u soms ook wel eens dat elke geniale uitvinding, wereldgebeurtenis, vreemde ontwikkeling niet zomaar toevallig gebeurt en dat alles een oorzaak als gevolg kan hebben? Wie kent er het oeroude spreekwoord 'kleine oorzaken hebben grote gevolgen', niet?

Dit is het verhaal van een sympathieke, integere en doodgewone Antwerpse politierechercheur Dominique Degryse, 'Dom' voor de vrienden, die onbewust een gigantisch, allesomvattend wereldgeheim in zich meedraagt, ontsproten uit zijn onbekende duistere familie diaspora doorheen de eeuwen, tot zelfs vóór Christus.

Elk gebaar, elke gedachte en elke handeling legt een spoor vrij die de verdere geschiedenis van de mensheid in een bepaalde richting kàn en zal duwen. Door een reeks onvoorziene coïncidenties die zich in het verre duistere, duizenden jaren oude diaspora-verleden van deze rechercheur heeft er zich een onvoorzien roestig tandwiel van Vader Tijd in beweging gezet en vreemde toekomstige gebeurtenissen ontlokt die in principe nooit hadden mogen ontstaan.

Over zijn eigen jeugd en verleden weet de capabele politiemann zelf haast niets. Dat zou zo gebleven zijn ware het niet dat zijn baas, commissaris Gaston Bomans hem plots opzadelde met een 'Cold Case' die nog steeds om opheldering vroeg. In normale gevallen zou zo'n oude Cold Case naar de 'Stofkamer', waar onopgeloste moordzaken verticaal worden geklasseerd of naar de 'Papierversnipperaars' verhuizen. Maar dit... dit ging om een moord op een politiemann, zowat veertig jaar geleden. Deze leemte kon de dienst Moordzaken zich niet veroorloven. Een vermoorde politiemann was immers een smet op het blazoens van de politie.

Nu alle dossiers dienen te worden gedigitaliseerd kregen sommige, belangrijke onopgeloste dossiers een tweede of vaak zelfs een derde levensadem. Dat deze Cold Case ook de levensvisie en duistere geheimen uit het leven van deze vrij

knappe politieman naar boven liet borrelen wilde rechercheur Dominique Degryse deze

zaak zo snel mogelijk oplossen. Doch de geheimen die naar boven kwamen lieten Dom in almaar moeilijkere posities op alle mogelijke vlakken dumpen. Maar wat was de trigger van al deze vreemde gegevens? Wanneer is het allemaal begonnen? Daarvoor zullen we zelfs moeten teruggaan tot een bepaald punt in het schimmige verleden van het Bronstijdperk, circa 2.200 jaar VC...

Verklaart de vondst van de Ark van Noah op de Turkse vulkaanberg Ararat door een legeraanvoerder die Gryyse heette en afkomstig was uit de Kaukasus de trigger die nooit had mogen gebeuren?

Zal Dom deze trigger een halt kunnen toeroepen? Of zal het verkeerde tandwiel van Vader Tijd uiteindelijk resulteren in een niets ontziende Europese oorlog rond het jaar 2027? Alleen de Tijd zal het ons kunnen leren...

Remo PIDEG

DE DUISTERE ORDE DER WITZUSTERS

Antwerpen 17 Mei 2014... Rechercheur Dominique Degryse bestudeert enkele oude geschriften die hij in de stadsbibliotheek kon ontfleunen...

Dom zocht al een hele poos informatie over ene Xaverius De Sponde die een Vlaemsche struikroversbende leidde. De rechercheur had zich gebaseerd op die omgekeerde drie Ɔ, gevonden op het stukje perkament in het ingestorte, enorme ondergronds familiemausoleum, maar vond er helaas bitter weinig over zodat hij stilaan wanhopig werd. Het was zijn brigadier Willy Lemmens die tevens een diploma historicus had die wel iets vond...

“Parblue! Ik word er tureluurs van. Nergens... maar dan ook nergens een beetje informatie over die struikrover De Sponde.”, gromde Dom wrevelig. Willy keek zijn Chef ietwat meewarig aan. De Sponde had duizend jaar eerder geleefd op deze aarde. Hoe je het dan ook draait of keert... er is informatie, desnoods via mondelinge overleveringen. Misschien kon hij beter eerst eens naar die omgekeerde ‘drie’ Ɔ gaan zoeken.

“Chef... ik stel voor dat ik bel naar de unief van Utrecht. Hun historica - bibliotheek is nog laat open. Wat denkt u?”, stelde zijn brigadier voor. Dom keek verbaasd op. Utrecht is toch in Nederland?! Maar Willy had zijn verbazing al begrepen en repliceerde iets wat Dom niet kon tegenspreken.

“Ik weet het Chef... die van Utrecht is een Nederlandse universiteit. Maar... zij zijn wel degelijk goed op de hoogte van het gebeuren in het Middeleeuwse Vlaanderen. Als die roverhoofdman Xaverius De Sponde echt heeft bestaan... dan kunt u die info sowieso dàar vinden.”, zei Willy monter. Dom knikte. Misschien had zijn brigadier gelijk. Uiteraard zou hij uitzoeken of er een doopceel over De Sponde bestaat. Maar dat kon hij misschien hier wel doen. Dom zette zijn laptop

op en zocht de webpagina's van de stad op. Die gingen slechts terug tot 1500. Dom sakkerde. Officiële geboorteregisters hebben helaas ook slechts een 'beperkte houdbaarheid'. "Effe checken of De Sponde een Christelijke doopceel heeft in Andouerpis (*het vroegere Antwerpen, noot van de auteur*).", antwoordde Dom maar hij zag dat zijn brigadier nogal bedenkelijk keek.

"Nope chef... de stad heeft geen Christelijke geboorteregisters. Die zou u moeten opvragen bij de kerk. Ik vermoed dat daar toestemming moet voor komen van de Belgische aartsbisschop.", meende Willy Lemmens. Dom keek nogal beteuterd. Al die administratieve liflafjes beperken hun onderzoeken. De rechercheur keek toe hoe zijn brigadier de Utrechtse universiteit opbelde maar luisterde slechts met een half oor. Zijn gedachten zitten nog steeds bij zijn eeneiige tweelingzus Donia. Hoewel haar comaschaal op drie vlakken één punt gestegen is, verkeerde ze nog steeds in gevaar voor hebbelijke arts die haar organen wensten te hebben voor transplantaties.

Onverhoeds dacht Dom terug aan de non die hem in het ziekenhuis troostte voor zijn zus na die rampzalige instorting in het ondergronds wijdvertakt familie mausoleum. Doc's goeie vriend Yuri Lipni die samen met Donia naar het Legaat van het Dode Geweten zocht had daar helaas de dood gevonden. Het mausoleum werd gesloten en verboden gebied verklaard. Dom had er voor gezorgd dat de Eerste Schepen Lydia 'Patapouf' Verbeelen er niet meer mocht komen, hoewel ze haar pogingen om de zak goudstof te kunnen vinden, nog steeds niet heeft opgegeven. Maar die had Dom in het grootste geheim verkocht en het geld verdeeld onder drie vzw's. Een deel voor 'Poezenboot', een deel voor een vzw die zich bezig hield voor leuke ontspanning voor straatarme bejaarden in een goedkoop rusthuis. Alleen brigadier Willy en Doc, de schouwarts, wisten er van.

"Chef... goed nieuws! Die Nederlandse universiteit heeft inderdaad geschreven over die Vlaamse struikroverhoofdman Xaverius De Sponde. Natuurlijk kunnen ze de originelen niet doorsturen maar ze waren bereid ons een PDF - bestand per email toe te sturen.", vertelde Willy geestdriftig. Een grote Tom Cruise glimlach ontblootte de prachtige tanden van de rechercheur.

"Das prachtig beste Willy! Goed gedaan, jongen! Wanneer krijgen we dit bestand?", wilde Dom dadelijk weten. Ook op het gezicht van de brigadier verscheen een grote grijns.

“Die zou vandaag nog toekomen, chef... allicht over een... eum... klein half uurtje!”, lachte Willy vrolijk. Voor Dom kon het niet beter. Misschien kon hij het dossier van Groyi, zijn vader, binnenkort toch afsluiten voor het gedigitaliseerd werd, of erger nog... naar de papierversnipperaar. Immers over enkele maanden is dit dossier verjaard en als het dan niet gedigitaliseerd was... werd het dossier officieel vernietigd. Zelfs commissaris Bomans kon dit helaas niet tegenhouden. Natuurlijk had Dom al zijn voorzorgen genomen en elk stukje bewijs, papiertje of document in zijn digitale kluis van zijn persoonlijke laptop gestoken. Maar als dit dossier officieel vernietigd is, kon hij er niets meer aan veranderen. En dat wilde Dom ten alle prijze voorkomen.

“Lap! Chef... het bestand is aangekomen, kennelijk een nogal dik bestand... een tien megabyte. Misschien veel tekeningetjes en zo...”, opperde de brigadier die het bestand in de politiecomputer naar de zijne en Doms laptop stuurde. Ook nog een aparte copy ervan op een geheugenstick, bedoeld voor Doc. Daarna delete Willy het dossier grondig op de politiecomputer, teneinde te voorkomen dat Verbeelen haar dikke snufferd in hun zaken ging steken. Want dat deed ze vrij regelmatig en deelde speciale info met de burgemeester Paul Jonckheere (*beter bekend onder zijn spotnaam 'Paljas', noot van de auteur*).

“Mooi Willy. Eum... ik ga naar huis nu. Ben al op het werk sinds zeven uur deze ochtend en nu is het... oei... al 19 u!”, schrok rechercheur Degryse op.

“Ja Chef... dat zei ik een dik uur geleden al maar u luisterde niet.”, grinnikte Willy. Dom geeuwde luid maar echt moe was hij niet. Dat geeuwen werd veroorzaakt door zijn lege maag. Hij had al twee dagen niets meer achter de kiezen gehad.

“Yup Willy, bedankt. Je hebt gelijk. Ik had er echt geen erg meer op. Dagen en dagen neuzelen in talrijke geschriften, webpagina's, boeken en meer van die rommel enkel en alleen om iets te kunnen vinden van Xaverius De Sponde.”, vertelde Dom. Zijn brigadier knikte begrijpend. Hij had medelijden met de chef, vooral na die zware instorting waarbij zijn eeneiige tweelingzuster het slachtoffer werd. Lichtjes hoofdschuddend keek hij naar de vertrekkende rechercheur. Willy zelf had nachtdienst en was verplicht om op het bureau aanwezig te zijn omdat zijn collega Fons zich ziek had gemeld. Het was normaal Fons, een pupil van Willy die alles op het bureau regelde wanneer Willy met de Chef op stap was. Maar Fons was naar mening van Willy nogal rap met ziektebriefjes. Misschien

moest hij maar een aanvraag doen om een nieuwe assistent – collega. Ach... hij zou wel zien. Over drie maanden moest hij zijn examen politie – inspecteur vervullen en als Willy daarin slaagde moest hij een andere brigadier aanstellen. Dom had hem daarover continue aangemoedigd omdat Willy als inspecteur meer bevoegdheden kan krijgen dan wat hij nu had als brigadier. Het loon was ook niet te versmaden, vond Willy eerlijk gezegd. Zo kon hij ook de persoonlijke assistent blijven van de Chef. Een soort intendant grinnikte Willy in zichzelf.

Dom bestudeerde de verkregen documenten op zijn persoonlijke personal computer desktop en ontdekte de hele levensgeschiedenis van Xaverius De Sponde...

Het ganse weekeinde gebruikte de Antwerpse integere rechercheur om de geschiedenis van Xaverius De Sponde te bestuderen. Het was zondagavond laat dat Dom zijn PC afzette en vervolgens zijn aantekeningen ging checken. Blijkbaar had de rechercheur diverse aanwijzingen gevonden over een mogelijke locatie van een nieuw stukje perkament die zijn duistere onbekende verleden moest blootgeven... Dom herlas de geschiedenis van die roverhoofdman. De Vlaamse legerbende van Xaverius De Sponde maakte de buurt van Bullioen (Bouillon, Ardennen, noot van de auteur) onveilig met plunderingen en rooftochten op de rijke adel. Wat ze stalen verdeelden ze onder de armen en hongerigen als een soort Robin Hood. Ze waren nogal ver van het Vlaamse land verwijderd dit keer en hadden er geen flauw benul van dat ze zich in het hol van de Leliaards waren geraakt. En er werd vurig jacht op hen gemaakt. De landheren van Bullioen huurden Franse soldaten in bij koning Zwentibold om de bende van De Sponde op te sporen en te vernietigen. Uiteindelijk werd De Sponde verrast door de Franse huurlingenbende en bijna geheel in de pan gehakt. Maar Xaverius zou Xaverius niet zijn als hij geen vurige wraak zou zweren tegen de Bullioeners en hun Franse huurlingenbende omdat die hem en zijn mannen had aangedaan. Hij ging zijn lange geleden afgedwongen beloning innen bij de moerasheks diep in de Ardense wouden... de spelonken van Han waar de heks Rowena in een ondertussen reeds lang verdwenen moeras leefde. De Sponde had haar gered van de verbrandingsdood omdat zijn luitenant Eric Vanderheyden verliefd was geworden

op haar hemels mooie dochter die helaas door een huurling werd afgemaakt in een laaiende brandstapel...

Het houtvuur knetterde hevig en leek het enige bestaande geluid te zijn in dit nachtelijke donkere woud. Xaverius De Sponde trachtte zich wat op te warmen maar de koude was te intens om enige warmte te kunnen voelen die het houtvuur hem kon geven. De man betastte zijn lege zwaardschede. Daar stond hij nu... met enkele achtergebleven mannen die hem desondanks hondstrouw gebleven zijn. Het hevige gevecht tegen de huurlingen van Bullioen was kort. De Sponde en zijn overgebleven mannen zijn in paniek moeten vluchten.

Het angstwekkende gekras van een oude bosuil ‘*oehoe-de*’ door het woud maar niemand reageerde er nog op. De vertwijfeling en wanhoop zat bij alle mannen immers erg diep. Bendeleider De Sponde tuurde mismoedig in het lege duister, tussen de talloze knoestige en akelig lijkende bomen van het donkere woud. Die dag... die rottag... die zou hij zich herinneren als de meest vernederende episode uit zijn gehele leven.

“Heer... wat gaan we nu doen?”, de rechterhand en trouwste luitenant van De Sponde keek zijn meester aan met een verwachtingsvolle blik. Maar Xaverius De Sponde wist het eerlijk gezegd niet en trachtte de vraag van zijn trouwe kameraad te negeren. Hij had immers weinig zin om vragen te beantwoorden, zeker als het vragen zijn over de toekomst die hij niet naar waarheid kon beantwoorden.

“Heer?”, drong Vanderheyden aan. De luitenant wist maar al te goed hoe zijn meester zich voelde. Ze waren minstens een vijftigtal mannen kwijt geraakt, waaronder enkele goede vrienden en strijdmakkers.

Had Xaverius De Sponde zich dan zo vergist om de strijd aan te binden met het verzwakte leger van de Republiek Bullioen? Ze waren niet met velen geweest. De Sponde had immers gerekend op het getal van overwicht maar het heeft niets uitgehaald. Zijn bende werd netjes en militair strategisch in de pan gehakt. De bende aanvoerder had steeds geloofd in de getalsterkte van zijn privé militie struikrovers.

Tijdens de gevechten had hij de Bullioeners horen roepen in een soort koeterwaals Frans. Ze behoorden dus niet tot de echte legerbende van Bullioen. Misschien waren het Franken geweest. Die werden erg gevreesd. Tranen van diepe vernedering biggelden langs de wangen van Xaverius De Sponde. Hij moest die

smet zo snel mogelijk uit zijn hart wissen. Dat moest! De man veegde zijn tranen weg en keek naar zijn trouwe makker Erik Vanderheyden. Hij voelde hoe de blikken van zijn mannen op hem gevestigd waren als een loden last die hij erg moeilijk kon dragen. Maar De Sponde wist dat hij verantwoordelijk was voor het moreel van zijn mannen en het was belangrijk dat hij hun moed toesprak. Tegelijk dacht hij aan de vloek van Rowena.

“Wraak... wraak om onze gevallen makkers... wraak om de smet die ons werd aangedaan. Wraak... Dat is wat we gaan doen.”, sneerde Xaverius De Sponde. Hij stond op en overschouwde zijn over gebleven zielig hoopje mannen die zich trachten te warmen aan het langzaam dovende vuur. De beginnende nachtelijke vrieskoude maakte het ook niet beter. Bovendien leek het tevens almaar winderiger te worden. En een koude noord-noord westenwind geselde het gebied als een alles vernietigende ijsstorm. Vanderheyden keek zijn meester aan. Vaak vroeg De Xaverius de Sponde hem om militair strategisch inzicht. Rechterhand en luitenant Vanderheyden was immers een gedeserteerde officier van het Vlaamsche Leger geweest. En keer op keer had Vanderheyden zijn meester op briljante wijze geholpen, zelfs steeds de eer aan zijn meester overgelaten. Vanderheyden hield van die reusachtige gespierde bende aanvoerder en deed er alles voor.

“Ja Heer... maar hoe? We zijn niet opgewassen tegen die duivelse Franken en nu hebben we minder mannen dan zij. Heer... laat ons snel verkassen... weg van deze smetplaats. Ik vrees zelfs dat de Franken ons morgen achterna gaan zitten om ons verder af te slachten tot de laatste man.”, mompelde handlanger en luitenant Erik Vanderheyden. Zijn stem droeg de kiemen van een ongekende doodsangst.

“Toch zal ik die Franken de genadeslag toebrengen... Morgen vroeg... heel vroeg gaan we naar de Ham.”, zwoor Xaverius met een van uitbarstende emoties trillende stem. En hij herhaalde het luid zodat al hun mannen het konden horen. Maar niemand gaf een kik. Ze waren allemaal zwaar gedemoraliseerd, doodmoe, geschokt en futloos. De Franken wisten hoe ze moesten vechten en een vijand psychisch en finaal te treffen.

Vanderheyden zuchtte diep. Hij had het kunnen weten. De Sponde wilde sowieso naar *Ham-Aen-Den-Lesch* om er de vervulling van zijn afgedwongen belofte op te eisen. Dat zinde Vanderheyden niet. Bovendien kon God hen daar allemaal zwaar voor straffen. De rechterhand van De Sponde rilde en dit keer was het niet door de overheersende intense koude. Waar De Sponde naartoe wilde was geen weg meer

terug, eens ze dat pad opwandelden. De aanvoerder werd gedreven door pure helse haat. De kerk zal daarna voorgoed hun deuren sluiten voor hen. Dat wist de sterk gelovige Vanderheyden zeer zeker. Instinctief sloeg de luitenant van De Sponde drie maal een kruisje. Maar hij zal zijn meester volgen en zijn leven geven als dat nodig moest blijken, zelfs na de dood het lot ondergaan dat alle afvalligen van God dienden te ondergaan.

Geen haar op zijn hoofd die daaraan twijfelde. Daarvoor was roverhoofdman Xaverius De Sponde hem te dierbaar. Maar Vanderheyden besepte dat hij emoties moet aansturen om het gigantische verlies van hun goede mannen te kunnen compenseren. Dat zal sowieso niet gemakkelijk worden, wist de luitenant van De Sponde...

Frahan, 19 juli 1961... De jonge Antwerpse student Luc Serrien had geen rotte duit meer...

De jonge student speleologie Luc Serrien had van de universiteit een beurs gekregen om een uitgebreide dissertatie op te maken over de geografie van het Ardense gebied rond Bouillon en de meanderende Semois. Hij kreeg de opdracht te beginnen vanaf de vroege Middeleeuwen rond het jaar 900. Hij moest ook uitzoeken waarom de Semois plots zo kringelend gaan meanderen was. Luc vond het allemaal heel erg interessant en met veel enthousiasme was hij aan zijn taak begonnen. Maar het klaarmaken van eten was een doorn in zijn oog en dus liep de jongen vaak naar de frituur om vettig voedsel tot zich te nemen. Dat was veel makkelijker. Dat hij dan sneller doorheen zijn budget raakte had de jongen niet in de gaten. Bovendien verwachtte hij zijn Nederlandse vriend Sonne Boersma...

“Godverdomme... miserie, miserie, miserie...”, foeterde de zeventienjarige Luc Serrien toen hij zijn geldbuidel opende en naar de inhoud keek. Blijkbaar had hij de laatste dagen wat teveel geld verkwanseld aan de frituur. Hij had nog slechts vijfenvijftig Belgische frank, niet eens genoeg om de resterende vier dagen rond te komen. Hij had dat verdomde alpinisten leeflijn nog niet moeten kopen en het telefoontje naar zijn vriend Sonne Boersma in Nederland had ook een enorm gat in zijn buidel geslagen. Deze vaststellingen betekenden twee mogelijke opties... en geen van beide was aangenaam. Naar zijn grootmoedertje bellen om hem tweehonderd frank te sturen of... twee dagen vasten tot zijn Nederlandse vriend er was. Luc staarde vanuit zijn tentje naar de glooiingen boven de bruisende Semois rivier en zuchtte diep. De tweede optie leek hem het beste, hoewel zijn maag nu reeds tegen zijn rug plakte van de knagende honger. Er was helaas niets aan te doen en hoewel hij verder aan zijn scriptie zou moeten werken had hij daar helemaal geen zin meer in. De jongen greep zijn notities en trachtte ze aandachtig te bestuderen in de hoop op deze wijze de honger te vergeten. Met een potlood

verbeterde hij sommige van zijn aantekeningen of voegde er iets aan toe. De vochtige zwoele hitte binnen zijn tent deed de bezwete jongen langzaam in slaap dommelen...

Luc hoorde zijn makker roepen, maar hij zag niets dan duisternis. Hij wist niet eens waar hij zich bevond. De opgetreden stilte rondom hem werd oorverdovend en deed zijn angst toenemen al wist hij niet eens waarvoor hij bang zou moeten zijn. Opnieuw werd zijn naam uitgekreten op een pijnlijke en smartelijke wijze. Luc kreeg de impuls hard weg te lopen. Ze benen bewogen hard en snel maar hij had niet de indruk dat hij vooruit liep. Het was alsof hij in het luchtledige liep. Plots bleef de jongen staan. In de verte (was het eigenlijk wel een verte?) zag hij iets met een ontzaglijke snelheid op hem afstormen. Hij voelde zijn nekharen erg prikken. Wilde zich omdraaien en hard weglopen van dat vreemde iets. Maar er gebeurde niets. Het 'ding' dat op hem afkwam werd almaar groter. Luc voelde een afgrondelijke angst opkomen. Het was alsof zijn eigen beenderen daar los verspreid op de grond liggen en waar doodskevers het vlees afknaagden. Wat hij in de verte zag leek een menselijke, maar gezichtsloze gestalte in een wijde verschoten kapmantel en hij zag erin menselijke beenderen blinken. Was dit Magere Hein? Opnieuw het jammerend gekrijs van zijn vriend die zijn naam riep alsof zijn leven er van af hing.

"Luc... Luc..."

"Luc... Luc... jongens toch, slaapkop word toch eens wakker...", schudde zijn Nederlandse zwaar bebrilde vriend Sonne Boersma hem door elkaar. Luc Serrien werd erg geschrokken wakker en voelde zich grenzeloos opgelucht toen hij het uilengezicht van Sonne doorheen de watten van de lome slaperigheid kon waarnemen. Het was broeiend heet in de tent en het rook er bijzonder klef. Luc had de indruk niet eens een uurtje te hebben geslapen. Maar het moest zo wel zijn omdat de zon ondertussen al veel lager scheen. Laat in de namiddag dus. Zijn hart maakte echter een vreugdesprongetje toen hij zijn vriend Sonne zag. Hij was er dus dan! "Hei... je bent vroeg! Ik verwachtte je pas over twee dagen?!", riep de jonge Antwerpse student uit die niettemin super blij was zijn makker te zien.

“Huh? Twee dagen? Nou nou... hou je me voor de gek man? Ik had je deze morgen verwacht aan het busstation van Bouillon. We hadden daar toch voor vandaag afgesproken?! Al vergeten?”, bitste Sonne een beetje kwaad. Luc beseft plots dat hij twee dagen aan een stuk door had geslapen en begreep er niets van. Zijn droom resulteerde in het wakker worden door het geschud van zijn Nederlandse vriend.

“Hoe ben je dan tot bij mijn tent geraakt?”, wilde Luc weten. Die was compleet verrast door het tijdsverschil. Twee dagen aan één stuk door geslapen?! Dat was hem eerder nooit overkomen. Die droom... die godverdomde droom! Luc schudde zijn hoofd. Was dat de oorzaak? Hij keek zijn vriend Sonne aan.

“Ach... een Waal zag dat ik de weg naar Frahan zocht en bood aan om me er heen te brengen in ruil voor een vijfje, nou ja... vijf guldens. Nou... ik heb wat kunnen afpingelen. Heb je nou echt twee dagen na elkaar gemaft? Nou nou... Hoe komt het jongens toch?”, vroeg Sonne op de hem kenmerkende grijnzende manier.

Luc schudde het hoofd en keek ietwat verwaasd naar zijn bezwete benen. Hij nam een losse handdoek die daar in een hoekje van zijn tent lag en trachtte er het druipende zweet af te drogen. Luc had het gevoel slechts een hazenslaapje te hebben gedaan. Twee dagen aan één stuk? Hij kon er echt niet bij. Dat was echt nog nooit gebeurd!

“Dat ik het even niet weet. Ik heb geen geld meer om nog iets te eten halen en besloot in mijn tent aantekeningen te gaan maken over mijn resultaten. Ik wilde noodgedwongen vasten. Het was erg heet in mijn tent en dommelde gewoon in tot jij me wakker schudde...”, vertelde Luc geschrokken door het tijdsverschil. Hij voelde zich, ondanks de lange slaap, volkomen afgepeigerd. Zou die verdomde droom er iets mee te maken hebben? Of was het de knagende honger waaraan hij al een paar dagen leed. De universiteit had hem geen geld gegeven voor een verblijf aldaar, wel voor een diepgaand onderzoek en dat moest hij netjes in een onkostenboekje noteren. Nou... met vierhonderd frank (*400 BEF = circa 10 €, noot van de auteur*) kwam je nergens, meende Luc. Zo’n leeflijn kost al gauw vijftientig Belgische Frank zonder de metalen klampen, wist de jongeman.

“Je hebt geen geld meer?”, vroeg Sonne verbaasd. De jonge Antwerpenaar wilde eigenlijk niets zeggen en staarde beschaamd naar de grond. Plots stond hij op en liep zijn tentje uit. Zijn tong voelde aan als een ruwe leren lap. Pas nu voelde hij zijn hevige striemende dorst. De jongen keek naar de lucht en zag dat het stilaan

avond werd. Sonne vervoegde hem en staarde naar de snelstromende rivier Semois. “Nou ik kan je wat voorschieten of... ik koop ons vreten tot zondag.”, stelde de Nederlander voor, zij het met frisse tegenzin. Opnieuw voelde Luc de schaamte. “Heb jij wat te drinken?”, vroeg de jonge Antwerpse student met diepe uitgesproken schaamte in zijn stem. Sonne gaf hem een flesje Coca Cola die hij eerst had ontkurkt van zijn metalen dopje door een flessentrekker.

“Dank je... ik heb net nog genoeg om terug naar huis te kunnen gaan met de trein. Maar weet je... ik heb een leeflijn met klampen gekocht. Daarmee kunnen we naar de kloof afdalen en onze notities afmaken.”, zei Luc wijzend naar het hoogste punt van het Semois gebergte. Maar omdat de zon net onderging konden ze het kale massief met de kloof niet goed meer waarnemen. Sonne keek verbaasd op.

“Z-z-zei je nu ONZE notities Luc? Ik dacht dat jij alleen de scriptie gaat indienen. Ik wou je enkel helpen alles te catalogiseren en uit tikken.”, er klonk blijdschap in de stem van Sonne. Luc wilde het liever niet maar had duidelijk geen keuze omdat de schaamte hem maar niet wilde verlaten.

“Ja Sonne... vergeef het een dikke egoïst als ik altijd ben. We dienen samen onze scriptie binnen in oktober. Ik zorg er voor dat jij ook je diploma geologie ontvangt. We doen alles samen. Wat denk je daarvan?”, monkelde Luc. De jonge Antwerpse student was nog steeds beschaamd, niet alleen omdat hij geen geld meer had maar eveneens omdat hij een jonge Nederlandse student liet helpen zonder er iets voor terug te geven.

“Toppie! Je bent een krak Lucky. Kom... laten we effe iets eten in dat dorpje iets verderop. Ik heb daar een kleine friterie gezien.”, stelde Sonne met opgewekte stem voor.

“Wij zeggen in Antwerpen... frituur toch in Algemeen Beschaafd Antwerps. Het is alleen hier in Frans België dat ze dat rare woord ‘*friterie*’ gebruiken.”, lachte Luc. Hij voelde zich wat beter...

Antwerpen, maandag 1 december 2014, Dom moest naar de commissaris komen...

Commissaris Gaston Bomans sukkelde met de afwerking van bepaalde elementen in het dossier François Kierkegaard (lees: Dodelijk Familieverleden tetralogie Deel 1). Natuurlijk voelde Dom zich daar vrij ongemakkelijk door. Doch... kennelijk is onderzoeksrechter edelachtbare Liesje Hoogmans niet echt tevreden met de voorlopige afwerking van het dossier, meende Dom. Edelachtbare Mevrouw Hoogmans vond dat er veel te weinig elementen werden genoteerd. En gelijk dat Dom kreeg...

“Chef... onze grote baas vraagt dat u naar zijn kantoor komt.”, begroette Willy de rechercheur die zoals gewoonlijk zijn hoodie-jasje na een fikse jogbeurt over de kapstok hing. Willy’s begroeting versomberde hem echter wel.

“Baas? De commissaris toch hoop ik?”, vroeg Dom met een lelijk gezicht. De brigadier knikte vriendelijk. Ook hij wist waarover dit gesprek zou handelen.

“Oké... eerst effe een koude douche nemen. Ik kan moeilijk bezweet bij de baas afkomen hé?”, grijnsde Dom zuur. Weer een knikje van zijn brigadier. Dom wandelde kalm naar buiten. Hij moest naar beneden gaan naar de doucheruimte waar agenten even een douche kunnen nemen als ze zich moesten vuilmaken tijdens hun dienst. Dom hoorde de radio spelen en het waren nostalgische beatsongs. ‘Two of us’ klonk het ietwat blikkerig doorheen de doucheruimte...

You and I have memories 🎵

🎵 *Longer than the road that stretches out ahead*

🎵 *Two of us wearing raincoats* 🎵

♪ *Standing so low*

In the sun ♪

Het deed hem denken aan zijn geheime liefde die een klein cafeetje uitbaat op de Antwerpse Groenplaats. Hij miste haar vaak ontzettend maar door zijn werk kon en mocht hij over haar niet praten. Dat zijn hij en zijn lieve vriendin Ineke Peters overeengekomen. Ook telefoontjes naar elkaar was uit de boze. Dom wilde haar op alle mogelijke manieren beschermen. Er waren immers heel veel criminelen die zijn scalp wilden en als ze zijn zwakke plek... Ineke zouden kennen was het hek sowieso van de dam. Dat mocht en kon nooit gebeuren. Alleen Doc, de schouwarts, kende haar heel goed en zweeg er in alle talen over. Dom kleepte zich snel aan en liep naar het bureau van zijn baas, commissaris Gaston Bomans. Tegen Hassan, diens secretaris zei hij niets. Die jongen was voor Dom onbetrouwbaar maar dat heeft hij nooit hardop gezegd, al had Willy hem daarop al een paar keer gewezen.

“Dag Dom... je kent onze bezoeker hier wel hé?”, begroette Bomans zijn uitmuntende medewerker. Dom begroette edelachtbare Liesje Hoogmans, de onderzoeker met de nodige egards en ging zitten op de hem toegewezen plaats. Het was de onderzoeksrechter die van wal stak.

“Dom... ik moet eerlijk zeggen dat je eindverslag over François Kierkegaard doorgaans ordentelijk, onberispelijk en duidelijk leesbaar is geschreven...”, Dom onderbrak haar erg vriendelijk.

“Ik ken de ‘*maar*’ al edelachtbare. U bedoelde de ‘*aangebrande elementen*’ in dit dossier.”, zei hij. Mevrouw Liesje Hoogmans knikte uitdrukkelijk, maar zij verweet Dom niets... helemaal niets. De onderzoeker heeft gewoon alles vanuit een neutraal oogpunt verteld. Het waren inderdaad de vreemde elementen... de paranormaliteit die er teveel uitsprong.

“Ik denk, onderzoeker, dat we dit dossier beter naar de prullenmand gaan verwijzen. We kunnen ons niet veroorloven zo’n uitermate vreemd digitaal dossier in bezit te hebben, dat bekeken kan worden door de media dat dus vol staat met dat soort paranormaal gezeik. Gaat u daarmee akkoord?”, vroeg de vrouw met een ietwat benepen stem. Dom schudde het ongelovig hoofd. Hij had die reactie ergens wel verwacht maar het kwam toch hard aan omdat het ook om

de moord op zijn vader... Frank Groyi ging. Hij nam de tijd om een afdoend antwoord te formuleren.

“Baas, edelachtbare... ik nam een besluit aangaande deze kwestie. Het staat u vrij dit dossier naar de papierversnipperaar te verwijzen maar in mijn vrije tijd werk ik eraan verder. Per slot van rekening hangt heel die zaak samen met mijn zoektocht naar mijn familiediaspora en verleden en surtout... de moorden op mijn beide ouders. Vergeet ook niet dat mijn tweelingzus nog steeds in coma verkeert door het onderzoek dat ze op eigen houtje was gaan voeren. Edelachtbare... ik verzoek U beleefd om daarvoor instemming te verlenen om dit dossier (*nog*) niet te digitaliseren of in de ‘*papierversnipperaar*’ te smijten, doch me de tijd te geven alles zelf haarfijn uit te vlooien. Ik beloof u dat mijn dagelijks werk er niet zal onder lijden en dat de efficiëntie-regels en de mij toegewezen zaken naar behoren zullen worden behandeld tot uw algemeen welbevinden.”, vertelde Dom in een ademtocht. Mevrouw Hoogmans keek de rechercheur met grote ogen aan. Maar ze begreep hem wel. Dom keek naar zijn baas maar Bomans’ gezicht was een star en volkomen neutraal masker.

“Om het kort en goed te houden, rechercheur... aangezien er nog slechts twee jaar scheidt van de complete verjaring voor dit dossier verleen ik u toestemming. Maar u moet me wel schriftelijk beloven dat u me in alles op de hoogte houdt. Mocht iemand van hogerhand ervan op de hoogte komen zal ik me verplicht voelen u te desavoueren en ontkennen dat ik ervan op de hoogte was. Gaat u daarmee akkoord Dom?”, vroeg de onderzoeksrechter. Dom merkte dadelijk dat ze hem voor de eerste keer bij de voornaam noemde. Ze werkten al een zevental jaren samen maar nooit eerder heeft mevrouw Hoogmans hem bij de voornaam genoemd.

“Uiteraard edelachtbare... ik wens u te danken omdat ik deze zaak op eigen houtje mag verder zetten.”, zei de rechercheur volkomen opgelucht.

“Eum... nog één ding... brigadier Willy Lemmens doet kortelings zijn examen voor inspecteur, meen ik te weten. Ik verzoek je om hem niet meer te betrekken in je verdere onderzoeken wat de zaak Kierkegaard betreft, dus ook niet in jullie beider vrije tijd. Het is jouw zaak en er moet niemand van de politie aan meewerken. Bovendien weet je maar al te goed hoe de eerste schepen zou ageren als ze wist dat je die zaak toch verder zet en brigadier Lemmens erbij haalde. Op hogerhand zou men het dus gauw te weten komen om je dwars te zitten en dan

zitten zowel justitie als de politie in een slecht daglicht. Dat begrijp je hopelijk wel hé?”, beëindigde edelachtbare Liesje Hoogmans het gesprek en stond op. Dom had met opzet niet gereageerd op haar verzoek. Hij kende Willy helaas maar al te goed. Die zou onmiddellijk op gevaar van zijn eigen baantje toch de handen uit de mouwen steken om hem te helpen. Daarom zweeg Dom liever. Wat niet weet... wat niet deert. Das zijn devies. Hij wist ook wel dat zijn baas Bomans elk bijzonder gesprek opnam. Mocht het dan ooit tot een juridische clash komen... het gesprek zal sowieso aantonen dat hij op de vraag van mevrouw Hoogmans niets gezegd of bevestigd had. Dat gaf hem en Willy, later ook Doc, een goede bescherming. Hij was er zeker van dat baas Gaston Bomans dat ook maar al te goed wist. Dom gaf de onderzoeksrechter een hand en ze liep het kantoor uit. Bomans en Dom waren nu alleen. Dom klikte de deur van het kantoor toe zodat geen enkel woord meer naar buiten ging. De commissaris had onlangs zwaar geïnvesteerd in het geluiddicht maken van zijn kantoor. Vooral bedoeld om *de-aan-de-deur-luisterende-flaporen* van de eerste schepen een hak te zetten. Hij had dit allemaal bekostigd uit eigen zak want daar betaalde de bestellende overheid niet voor. Dat was kennelijk veel te duur.

“Ja baas... het is me wat. Donc... ik had het wel verwacht dat een van die dagen een eind zou moeten komen aan mijn onderzoek. Normaal gezien zou de verjaring van dat dossier pas op 16 december 2014 aanstaande moeten gebeuren maar mevrouw Liesje Hoogmans gaf het dan nog twee jaar. Concreet genomen wijst dit op een vijfjarig termijn. Het inluiden van verjaring dient rechterlijk te gebeuren. Daarna geeft de rechter nog een termijn van maximaal een jaar om iedereen te waarschuwen. Zo er internationale acties moeten gebeuren wordt dat zelfs drie jaar. Ik heb dus tijd vanaf vandaag 16 december 2014 tot ten laatste 31 december 2020. Het is wel een pak van mijn hart want als dat dossier verjaart is verder elk onderzoek, hoe banaal ook, verboden.”, merkte Dom op. De commissaris glimlachte zij het dan niet hartelijk.

“De vraag is beste jongen... of jij dat in vijf jaar gedaan gaat krijgen. Je bent een verduiveld hyper intelligente rechercheur zoals onze politie nooit eerder heeft gehad. Maar deze zaak Dom, ik vrees dat dit boven jouw kop gaat uitgroeien.”, zei Bomans met een erg bezorgd gezicht. Hoe waar die woorden van commissaris Gaston Bomans zijn, kon Dom in de verste verten niet eens vermoeden. Hij

groette zijn baas en toog opnieuw aan het werk. Tegenover Willy zei hij niet van het gesprek met de onderzoeksrechter...

Elke avond... het eerste wat rechercheur Dominique Degryse als hij thuis kwam, is zijn Snorretje bezoeken om wat te babbelen met zijn overleden kater en een bloempje op zijn mooie grafzerkje leggen, vervolgens dat vermaledijde Schotschrift over Xaverius De Sponde bestuderen en aantekeningen maken.

De geschriften over het leven van roverhoofdman Xaverius De Sponde waren goed leesbaar als een vrij spannende roman uit de Middeleeuwen. Dom trachtte de samenhang te vinden waarin zijn eigen familiediaspora konden verweven zijn met deze Vlaemse struikrover. Helaas vond hij daar geen spoor van. Misschien lag het in de teksten zelf besloten? Wat met die omgekeerde drie (Σ)? Misschien was het net verkeerd geschreven. Dom tekende het over op een nota papiertje en probeerde het in alle mogelijke hoeken te leggen om er iets herkenbaars uit te vinden. Als hij het ding 180° draaide verkreeg de rechercheur een vreemd getal. Die omgekeerde drie waren in het stuk perkament twee keer vermeld maar het rare was dat de tweede omgekeerde drie in spiegelbeeld werd geschreven. Dom tekende het dan in spiegelbeeld en toen zag hij het plots! Als je die twee tekens vlak naast elkaar zet... kreeg je een sleutelgat. Dom voelde zich opgewonden en noteerde dit op zijn laptop. Dus een sleutelgat betekende immers dat er ergens een 'slot' was die geopend moest worden. Tot daar was Dom allicht op het juiste het spoor gekomen. Maar dan... was het spoor weer bijster en Dom besloot het verhaal van De Sponde opnieuw grondig te lezen...

“Godverdomme toch... waar kan ik me nu eindelijk eens aan optrekken? Dom zag het haast niet meer zitten. Er was dus een sleutelgat. Maar dat lang niet alles... een sleutelgat impliceert ook dat er nog een sleutel zelf aan te pas moest komen. Stond dat wel in die geschriften? De jonge rechercheur had geen honger meer en nam zich voor dit keer een zakje droge soep in kokend water op te lossen. Hij koos voor kippensoep met veel vermicelli. Daarna ging hij nog even naar het graf van zijn geliefde Snorretje om zijn verhaal van de dag kond te maken. De rechercheur had vaak het onmiskenbare gevoel dat de geest van zijn kater langs

zijn benen streek. Dat waren zo van die momenten die Dom ontzettend koesterde. Opnieuw binnen hervatte de rechercheur het lezen van het Schotschrift over het leven van Xaverius De Sponde...

***Er is geen groter verdriet dan zich, in
dagen van ellende, de tijden te
herinneren toen men gelukkig was.***

Durante (Dante) Degli Alighieri

De moeizame tocht van Xaverius De Sponde en zijn mannen door het donkere en akelige gevreesde Bullioener landschap waar elke stap voorwaarts de dood kon betekenen...

Met zijn zwaar gewonde mannen sjokte bende aanvoerder Xaverius De Sponde door het donkere woud, op weg naar de moerasheks van Ham-aen-den-Lessche die hem nog steeds een gunst schuldig was. Natuurlijk wist trouwe luitenant en rechterhand Vanderheyden dat de vervulling van die gunst niet alleen de dood van de Bullioeners en hun huurlingenbende zou betekenen maar ook de hunne. En Vanderheyden vroeg zich af of het dit allemaal waard was. Uiteraard hebben de kasteelheren van Bullioen vals spel gespeeld. Ze zijn in hun val gelopen en dat schreeuwt inderdaad om wraak, meende luitenant Vanderheyden. Vele goede vrienden en trouwe strijdmakkers die met De Sponde samen opkwamen voor de verdrukten... de armen en de door de adel bestolenen, hebben onterecht hun leven gelaten. Ze zijn gewoon afgemaakt zonder dat ze zich behoorlijk konden verdedigen. Vanderheyden zou zijn leven onmiddellijk geven al was het maar om slechts één van hun makkers te wreken. Maar moest dat dan met die afgedwongen belofte aan de moerasheks van Ham-aen-den-Lessche? De vervulling van de wraak die De Sponde van haar gaat eisen is uiteraard een scherp tweesnijdend zwaard en de vraag is of zijzelf niet zwaarder gestraft worden dan die smerige Bullioeners...

De tocht was aartsmoeilijk. Vanderheyden ondersteunde zijn gewonde meester maar was zelf ook ernstig verzwakt door de honger en dorst. Ze dienden op dit tempo twee dagreizen te doen naar *Ham-Aen-Den-Lesch*.

Rechterhand Vanderheyden hoorde het rochelende ademgereutel van sommige mannen. Blijkbaar waren sommigen ook al ernstig ziek. Als het zo blijft duren zouden ze geen mannen meer hebben. Zelfs De Sponde die gekend staat om zijn kwieke en snelle passen sukkelde maar uiterst langzaam voorwaarts. Plots hief Xaverius zijn hand omhoog. Hij keek eerst goed rond en hoopte dat er geen wolven of Franken zich ergens verborgen hielden.

“We nemen een stonde pauze.”, riep hij zwakjes en liet zich neervallen op de besneeuwde grond. (*verklaring ‘een stonde’ = ‘een uur’, noot van de auteur*). De ene na de andere liet zich dankbaar vallen. In de intense stilte van het woud kon je enkel het gehijg en gereutel van de mannen horen. Erik Vanderheyden geloofde niet dat ze het allemaal zullen halen tot *Ham-aen-den-Lessche*. Sommige hadden dodelijk diepe zwaard- en ponjaardwonden. Ze waren bovendien ernstig verzwakt door de honger, ijzige koude en dorst.

Normaal was dat geen probleem voor hen. Boog en pijl konden hun avondmaal verzorgen. Maar de twaalf schutters van De Sponde hadden de dood gevonden in het gevecht en niemand was bekwaam genoeg om met die hard gespannen wapens om te gaan. Het was stom geweest van De Sponde hun schutters vooraan in te zetten in plaats van achteraan, wist Erik maar hij beet liever zijn tong af om die kritiek openbaar te uiten.

“Meester... we moeten toch proberen een zwijn te schieten. Onze schutters zijn wel allemaal dood, maar we hebben toch een paar bogen en verschillende pijlen kunnen recupereren.”, zei Erik Vanderheyden terwijl hij de pijlzakken en drie bogen en een kruisboog in goede staat toonde. De roverhoofdman keek vrij sceptisch maar ook de honger begon zijn tol bij hem te eisen. Zijn mannen hadden ook erge honger als kwam er nooit een woord van klagen over hun lippen. Toch vond Xaverius De Sponde het een uitstekend idee mocht iemand in staat zijn een everzwijn neer te leggen. De honger deed het moreel van de mannen ook geen goed!

“Heb jij ergens een ever gezien? Ja? Ga jij er dan maar eentje vangen, Erik... je bent de fitste van allemaal en de enige die nog steeds met pijl en boog om kan..”, reageerde De Sponde vermoeid.

Zijn luitenant trok een lelijk gezicht maar stond niettemin op. Hij had inderdaad met boog en pijl leren schieten dank zij zijn vriend Roland hun beste boogschutter die daarstraks tijdens de hevige strijd met die verdomde Bullioeners het leven liet. Ze kregen zelfs de tijd niet eens om hun doden te begraven en dat vond Erik heel, heel erg. Een legerbende die zijn gevallen niet begraaft en eert verlaagt zich tot diep onder de grond en verdiende het sowieso niet om als een gewapende macht te kunnen worden weerspiegeld bij de bevolking. Ook De Sponde stond er altijd op hun doden te zegenen voor ze naar de krijgsgod Ossian konden gaan in het hiernamaals.

Vanderheyden betastte de spanning op de boog. Nogal flauw... maar er was geen tijd om deze verder en vooral sterker op te spannen. De mannen hadden honger en hij moest die lenigen. Dat was belangrijker nu. Hij riep twee jonge tamelijk fitte snaken bij zich en ging op jacht. De Sponde keek strak voor zich uit. Hoewel ze al kilometers verwijderd waren van het vernederende slagveld leek het hem alsof hij nog steeds in de buurt was van die vermaledijde Franken en Bullioeners. Spookbeelden van zijn gevallen makers flitsten door zijn geest. Hij had ze bij bosjes zien sterven terwijl die vervloekte Franken onkwetsbaar leken te zijn. De sneeuw voor zijn geestesoog kleurde zeer snel bloedrood.

Het vergoten bloed van zijn mannen... waarom waren die Franken zoveel keer sterker? Ze waren met weinigen en hakten bijna al zijn mannen in de pan. Het ergste was dat ze niet eens vermoeid, buiten adem waren of zelfs maar verliezen leden. Wat maakte hun toch zo sterk? Xaverius De Sponde wist het niet. Van briljante en strategische aanvalstactieken had hij nooit eerder gehoord. De Sponde had maar één aanvalsmethode... de frontale aanval terwijl ze in getalsterkte de meerderheid waren. Maar die Franken... traag en trefzeker werden ze elke zwaard- of ponjaardslag met een ontstellend gemak af. Zelfs pijlen zagen ze aankomen en sloegen die in hun vlucht met een bijl of ponjaard in stukken nog voor die pijl iemand kon doden. Hij had nog nooit zoiets gezien. Die Franken leken onoverwinnelijk. En toch had De Sponde vurig wraak gezworen... wraak omwille de vernedering... wraak omwille zijn dode mannen die niet naar krijgsgod Ossian konden gaan... wraak omwille de erge verwondingen die hij en zijn mannen hadden opgelopen... wraak... daar ging het hem nù om. Daarom moesten ze zo vlug mogelijk naar Ham-aen-den-Lesch... diep in het lage gebergte... bij de meanderende stromende Semois waar zich de moerasheks bevond van wie hij een

belofte schuld had. En in die buurt daar leefde iets... iets dat hen de overwinning kon bezorgen en afrekenen met die vermaledijde Franken. De Sponde wist de prijs die hij ervoor zal moeten betalen hoog zal zijn... fenomenaal hoog. En toch zal het moeten omwille een ooit gezworen belofte door een heks.

“...Pfff... Heer...pff... we h-h-pfff... een everzwijn... geschoten...”, hijgde Erik heftig en finaal vermoeid terwijl hij het zware karkas voor de voeten van De Sponde liet vallen. De bendeleider keek begerig naar het dode dier en prees al zijn mannen de hemel in. Het deed het moraal van zijn mannen flink opveren, ondanks die erge vermoeidheid waaraan ze allen leden.

“We zullen deze ever aan het spit braden Heer...”, mompelde Erik Vanderheyden. De Sponde maakte een afwerend gebaar ten teken dat het goed was en leek spoedig weer verdiept in zijn hersenschimmig spel dat hij alleen voor zijn geestesoog kon zien. Maar Erik Vanderheyden had wel een idee waarover hun leider zat te denken en te peinzen. Het beviel hem niet... helemaal niet. Morgen zouden ze eindelijk Ham-aen-den-Lessche bereiken. Het was ongeveer twee ‘*stonden*’ nog te voet, mogelijk wel drie stonden als de mannen even traag vorderden als na het gevecht. Bovendien moesten ze ook een flink eind bergop klimmen. Voor de verzwakten is dat schier een onmogelijke taak. Maar het moest. Edoch... er was geen andere keuze, meende Xaverius De Sponde.

Spoedig walmden de heerlijke geur van vettig gebraden vlees rond en deed de mannen naar het vuur kruipen, wachtend op het lekkere stuk dat ze zouden krijgen. Gelukkig was er meer dan genoeg voor iedereen, meende Erik te weten. Uiteraard zullen alleen de knoken overblijven. Die moesten ze morgenvroeg sowieso begraven evenals de resten van het kampvuur. Anders zouden de Franken hen zeker volgen.

Ham-aen-den-Lessche... die plaats beviel Erik niet. Hij wist vaag wat De Sponde daar wilde gaan doen. En mogelijk was het een laatste redmiddel van legerbendes die zware verliezen hadden geleden op een onrechtvaardige manier. Maar de prijs die zijn meester, zichzelf en hun mannen zullen moeten betalen zal hoog zijn... ontzettend hoog. Daar was Erik Vanderheyden grondig van overtuigd. Wat de Franken hen hadden aangedaan was sowieso heel, heel erg onrechtvaardig, niettegenstaande ze in getalsterkte kleiner waren. Erik Vanderheyden had het opgemerkt... Er waren geen Franken onder de doden. Dat kon slechts één ding betekenen. Die vechters waren zeker behekst, meende de rechterhand van

Xaverius De Sponde. Hij wist dat het zijn heer ook was opgevallen. Vandaar die tocht naar het gebied rond Ham-aen-den-Lessche waar de moerasheks woonde. Misschien was het dààr waar zijn meester heen wilde en dat beviel Erik Vanderheyden helemaal niet!

De rechterhand van De Sponde zonderde zich wat af van de mannen en begon werktuiglijk te kauwen en te bijten op zijn brok zwijnenvlees. Hoewel hij rilde van kou, wilde Erik zich niet aan het knetterende vuur warmen. Hij hoorde hoe het moreel van zijn mannen door de warmte en rijkelijke eten terug wat opgekrikt werd. Dat was goed... zeer goed! Dat hogere moreel... dat hadden ze broodnodig om verder te kunnen gaan.

Maar als ze zouden weten wat hen te wachten stond in Ham-aen-den-Lessche, zouden ze dan nog zo opgewekt ageren? Erik betwijfelde dat ten eerste. Het stond absoluut vast dat opnieuw een deel van de mannen zouden vluchten of snel het tijdelijke met het eeuwige wilden verwisselen. Eriks blik vestigde zich op zijn vriend, heer en meester. Hij bleef er bij... hij zou De Sponde trouw blijven volgen, zelfs tot het andere eind van de wereld en wat er ook gebeurt. Als die trouw hem zijn leven zou kosten... dan zij het zo. Aanvoerder De Sponde was het zeker waard. Erik liet zijn blik dwalen over het groepje mannen. Ze waren eerst met meer dan zeventig goede mannen. Na die vernederende veldslag bleef slechts een handjevol in leven. Van drie mannen wist hij vrij zeker dat ze de tocht niet zullen overleven. Te zwaar gewond, teveel bloed verloren en drie man waren hun ledematen kwijt. De Sponde had verstandig moeten zijn en ze laten liggen maar beval ze toch maar mee te nemen. Een aanvoerder met een hart voor zijn mannen. Dat kom je ook niet vaak tegen, wist Vanderheyden. Dat was ook één van de redenen waarom Vanderheyden zijn meester blindelings overal heen zou volgen.

“Wat doe je hier in je eentje, Erik?”, wilde De Sponde weten. Hij had zijn luitenant eerst overal vergeefs gezocht.

“Ach heer... ik mijmerde wat in mezelf.”, klonk het. Erik was nogal geschrokken.

“Mag ik dan weten waarover?”, drong de aanvoerder aan. Erik wees naar hun mannen, naar de zwaar gewonden die de tocht morgen allicht niet zullen overleven.

“Hoort u hun zachte pijnlijk gekerm dan niet, heer? Ze zullen het zeker niet halen. We kunnen hen beter de genadeslag geven.”, fluisterde Erik aangedaan.

“Ach... was het maar zo eenvoudig. Ik kan je echt niet uit de doeken doen waarom ze nodig zijn. Maar ze willen net als al onze mannen wraak tegen de Franken. Daarom moeten we naar Ham-aen-den-Lessche. Ik zoek wel een manier om hen van die vreselijke pijnen te verlossen.”, voerde Xaverius De Sponde aan. De leider was van mening dat bloed het krachtigste element was van de ziel.

“Ja juist... maar nu nog niet.”, meende De Sponde peinzend. Maar hij wilde zijn plannen nog niet bekend maken aan zijn luitenant. Dat was veel te vroeg. Dat ze op weg waren naar de moerasheks vermoedde zijn luitenant maar niet wat ze daar gingen doen. En hijzelf, Xaverius De Sponde zal de belofte van de heks laten bekrachtigen in ruil voor... De roverhoofdman wilde er zelfs niet eens aan denken. “Maar heer... ze overleven die tocht niet in de helse koude. We moeten ze hoe dan ook, dragen. Drie van hen zijn niet meer in staat hun benen te gebruiken omdat, heer, de Franken ze afgehakt hebben. Begrijpt u het dan niet?”, vroeg Erik radeloos vanwege de koppigheid van zijn meester De Sponde die echter minzaam knikte.

“Ik begrijp het maar al te goed, Erik, maar zelfs dood zijn ze erg belangrijk voor onze wraak. We moeten hen meenemen zolang ze nog meekunnen.”, antwoordde Xaverius kortaf en daarmee alle verzet tegen zijn beslissingen de kop indrukkend. Erik keek zijn meester aan alsof die krankzinnig geworden is. Maar De Sponde negeerde moedwillig zijn vragende blik. De tocht zou, met een beetje goeie moed en wil slechts twee, maximaal drie uren duren. Voor een zwaar gehard leger als dat van hem moet dit een simpel klusje zijn, ondanks het steile gebergte aldaar. “Je verzet wordt opgetekend en later besproken. Maar morgen moeten we absoluut voor de avond valt, ter plekke zijn, Erik.”, gromde De Sponde geïrriteerd en liep met boze tred terug naar zijn mannen die hun laatste tonnetje wijn wilden kraken maar tegengehouden door hun leider. Natuurlijk doet wijn deugd bij zoveel ellende en pijn, maar hij kon het niet toelaten. Het zou een dag vertraging betekenen. Waarom was het zo extreem belangrijk dat hun zwaar gewonde mannen nog extra moeten lijden en de top te bereiken?

“Laten we dit laatste tonnetje bewaren voor morgenavond. Dan zal het des te lekkerder smaken, want dan wordt onze wraak vervuld. Dat verzeker ik jullie.”, riep De Sponde met een schijnbaar blijde stem. Doch Xaverius was er ten volle van overtuigd dat er geen volgend tonnetje wijn meer te kraken zal vallen. Niet zozeer

omdat er een gevecht op handen zou zitten die ze konden winnen. Maar wel omdat niemand zich dan nog zou interesseren in aardse pleziertjes...

***Afscheid nemen is een beetje sterven;
sterven aan dat waarvan men houdt.***

Men laat een beetje van zichzelf achter in ieder uur en elke plaats.

Edmond Haraucourt

***Luc Serrien en Sonne Boersma hebben hun avontuurlijk onderzoek naar de
mysterieuze kloof aangevat...***

Hoewel er twee dagen uit het tijdsbesef van Luc verloren zijn gegaan belette dat hem niet een avontuurlijke spanning te voelen naar iets wat bitter weinig te maken had met het onderzoek dat Luc voor zijn doctoraal scriptie moest schrijven over de meanderende, snel stromende Semois rivier. De half verborgen kloof binnen het geheimzinnige heuvelachtige gebergte was vrij snel gevonden hoewel er geen wandelpaadjes toe leidden. De kloof was een enorme spleet alsof een reusachtige bijl er een hakkende kapbeweging had in gemaakt. Ze zagen ook dat de grot al honderden jaren niet meer betreden was. Het stof en gesteente deed vermoeden dat de ingang van de kloof eigenlijk nooit eerder is betreden. Toen de jongens verder de koude duisternis van de grot in gingen, merkten ze dat er recent nog mensen zijn in geweest. Binnen in de grot verloren de twee jongeren hun richtingsgevoel maar ook hun kompas deed erg vreemd. Ze stuiten op het einde van hun speleologische tocht. Wat ze daar ontdekten verwekte hun met afgrijzen...

Luc bestudeerde de geografische kaart van het gebied. Het kleine haast ongerepte piepkleine gehuchtje Frahan lag in een U-meandrische bocht van de Semois. Er waren haast geen autowegen daar aangelegd maar Luc vreesde dat dit al niet te lang meer zou duren. De camping waar hij en zijn Nederlandse vriend Sonne Boersma verbleven lag in het dal, net aan de grens van Frahan. Eigenlijk was de camping eigendom van een oude boer die op deze wijze ietwat trachtte bij te verdienen. Veel tenten waren er niet.

De camping was immers niet geregistreerd bij de Belgische unitaire overheid en derhalve niet erg bekend bij toeristen. Maar de geografie met de wild stromende meandrische rivier had zijn eigen adembenemende charmes.

Sonne inspecteerde zijn rugzak en deze van zijn vriend Luc. De alpinisten leeflijn met de klampen waren er zeker bij. De jonge Nederlander had eveneens zijn kleine Zwitserse pikhouweel bij zich. Eigenlijk hadden ze genoeg alpinisten uitrusting om zich in de kloof te laten zakken. En ja... ook twee sterke platte zaklampen 4,5 Volt. “Gaan we nu?”, vroeg een opgewonden Sonne. Luc Serrien knikte en het tweetal liep naar de brug om de rivier over te steken. Het was een oude houten brug in boogvormen en stenen pilaren, nauwelijks stevig genoeg in elkaar gezet.

Van daar af zal het ongeveer twee en een half uur klimwerk zijn. Luc had besloten de kloof langs de moeilijkste weg te bereiken. Klimmend en dus niet van bovenaf neerlaten via de leeflijn. Er moest maar een flauwe plezante zijn die hun leeflijn zou losmaken om het te stelen. Dat ding had hem stukken van mensen gekost en een diefstal van zoiets kostbaars kon hij zich niet veroorloven. Hoewel beide jongens in de beschutting van het gebladerte in het bos klommen deed de hitte okselvijvers bij beide jongens ontstaan. Het zweet liep in stralen van hun gezicht af en Sonne was al snel voorbij de helft van zijn watervoorraad. Luc had zijn dorstneiging behoorlijk kunnen onderdrukken door slechts microslokjes te drinken.

“Sonne... drink niet zoveel. Straks heb je niets meer om je ergste dorst te lessen. We moeten overigens nog een eind op, hoor.”, hijgde de jonge Antwerpse student. Hij vreesde dat hij uiteindelijk zijn waterflesje ook met Sonne zou moeten delen zodat hij zelf niets meer te drinken had.

“Ik kan er niks aan doen Lucky... die dorst is ondraaglijk en het is zo... zo heet.”, klonk het ietwat moedeloos.

“Over een kleine tien minuutjes bereiken we de kloof en ik verzeker je dat het daar erg koel is.”, probeerde Luc zijn vriend op te monteren.

“Ben jij er dan al geweest?”, klonk het verbaasd. Sonne bleef plots stilstaan en keek zijn vriend ietwat boos aan. Luc herinnerde zich plots dat hij Sonne had verteld er nog niet te zijn geweest en nu had hij zich versproken. Het moest weer eens lukken!

“Voor de ingang van de kloof, ja. Maar ben er nog niet binnen geweest want ik had geen zaklamp bij. Het is daar ook behoorlijk duister.”, antwoordde Luc, hopende dat Sonne hem geloofde. Doch in feite was Luc er vorig jaar al wél in geweest, maar dat wilde hij niet aan zijn Nederlandse vriend toegeven. Sonne keek doorheen het gebladerte en kon een klein deeltje van het lager gelegen dorpje Frahan waarnemen.

“Kijk Sonne... daar is de ingang van de Kloof.”, zei Luc omhoog wijzend naar een loodrecht stuk rots tussen het begroeide deel van het bos. Plots begonnen beide jongens sneller te stappen. Beiden wilden ze genieten van de koelte in de kloof. “Let op... we lopen hier op een vrij smalle richel. Het is allicht sterk genoeg om ons beider gewicht te torsen, doch ik zou daar geen eed op durven zweren. Ik ga de leeflijn aanbinden tot we de kloof ingaan. Het is allicht het meest riskante stuk van onze onderneming. Als we voorzichtig blijven zal er sowieso niets gebeuren. De leeflijn is maar een voorzorgmaatregel. Het voorkomt dat een van ons door een misstap naar beneden dondert. Blijf zo dicht mogelijk tegen de wand, oké? Komaan dan...”, zei Luc Serrien plots enthousiast geworden. Uiteraard was de jonge Antwerpenaar ook erg benieuwd naar mogelijke nieuwe geologische vondsten. Misschien konden ze echt bruikbaar zijn voor zijn doctoraal scriptie.

De kloof mat in hoogte en kleine twintig meter en de breedte was nauwelijks smal genoeg om een man door te laten. Sonne herademde. Hij voelde de koelte uit de kloof over zijn lichaam vloeien. Dat deed hem waarlijk deugd en Sonne trok zo vlug hij kon zijn T-shirt uit en strekte zijn armen uit om zijn oksels mee af te koelen. Sonne sloot verzaligd zijn ogen. Het was een echte verademing die koelte op je verhitte lijf te voelen, vond de Nederlandse jongen.

“Doe die maar liever terug aan. Die koelte zal, naarmate we dieper de kloof in gaan, ijskoud aanvoelen.”, waarschuwde de jonge Antwerpse student. Luc wist

dat uit eigen ervaringen en ook op de universiteit hebben ze hem daarvoor gewaarschuwd. Het was een onderdeel uit de overlevingstraining die hij had moeten ondergaan. “So what?”, repliceerde Sonne ietwat verveeld. Hij had er de pest in dat Luc hem steeds opnieuw de les las, zelfs al was het bedoeld als bezorgdheid. De Nederlandse jongen keek zijn goede vriend met een licht verwijtende blik aan.

“Niks... niks... ik bedoelde er niks mee. Maar straks overvalt de dorst je nog heviger en heb je bovendien snel een zware verkoudheid onder de leden.”, wist Serrien te vertellen. Zijn blik was al gericht naar het duister in de kloof. Hij nam zijn platte zaklamp en knipte het ding aan. Zijn ogen moesten nog wat wennen aan de diepe duisternis in de kloof zelf.

De jongen trad met enige moeite de zeer smalle ingang binnen en bescheen de rotsachtige wanden. Op de grond kon hij zien dat het al een hele poos geleden is dat iemand zich hier nog had binnen gewaagd. Het lag vol met droog stof en zand en verdorde bladeren. Hier was al heel, heel lang niemand meer geweest. Zelfs geen zuchtje wind beroerde zijn gezicht. Hij was al een dertigtal meter gevorderd en de ingang achter hem was nog nauwelijks te zien. Luc merkte plots dat Sonne hem niet was gevolgd. Een lichte paniek overviel hem. Was Sonne ondanks zijn waarschuwingen toch naar beneden gedonderd? Neen onzin... dat zou hij gehoord hebben. Sonne zou van pure doodsangst hebben gebruld. Dat is gelukkig niet gebeurd. Maar waar is Sonne nu? Heeft ie de benen genomen en verstoppetje gespeeld? Soms kon je van Sonne zulke slechte grapjes wel verwachten.

“Sonne... komaan jongen. Ik heb je hier nodig.”, riep Luc naar de ingang en bleef wachten tot de Nederlandse jongen zich bij hem voegde. Daar was hij eindelijk!

“Het is hier nogal donker...”, merkte Sonne een beetje bevreesd op. Hij was als kind steeds bang geweest in het donker maar voelde zich té beschaamd om daar met zijn vriend over te spreken.

“Huh?”, riep Luc plots erg verbaasd. De nauwe gang mondde uit in een soort van kronkelige tweesprong. Hij bleef besluiteloos staan en trachtte beide wegen te beschijnen. De gang naar links scheen over te gaan in een zich verbredende ruimte terwijl de rechtse gang almaar nauwer bleek te worden.

“We zullen maar links gaan.”, stelde Sonne voor. Die hield niet van nauwe ruimtes. Soms werd hij echt claustrofobisch als hij zich door een nauw gat moest wurmen. “Nee Sonne... de linkse kant loopt plots uit in een niet-zichtbare diepte.

We moeten echt naar die nauwe rechtse gaan.”, waarschuwde Serrien hem. Hij had daar een zeer strikt aanvoelen in, vertelde hij zijn Nederlandse vriend. Maar Luc wist het al allemaal omdat hij er vorig jaar in was geweest. Sonne bescheen met zijn zaklamp huiverend de conisch lijkende gang die in de verte eigenlijk een smalle konijnenpijp leek te worden. Eigenlijk een echte konijnenpijp of hazenhol. “Je mag alleen gaan, ik wacht je hier wel op tot je terug bent... mij zie je daar niet in kruipen, Lucky.”, rilde Sonne met een lijkleek gezicht. Luc zuchtte van ergernis.

“Claustrofobie? Maar komaan Sonne... het is slechts een stenen konijnenpijp. Het stort heus niet in. Kijk die witte en gladde kalkachtige structuur van de wanden. Het toont aan dat die pijp al talloze duizenden jaren hetzelfde is gebleven. Echt Sonne... ik heb je daar ook erg nodig. Wacht effe... ik heb een dotje versneden paddenstoel... eum... psilocybine van paddo's met ongeveer 30 microgram werkzame stof. De geringe hoeveelheid verwekt geen hallucinaties maar je voelt je er rustig door worden. Ik gebruik het om de stress van examens de baas te kunnen.”, vertelde Luc terwijl hij in zijn broekzak een dubbelgevouwen bruin papiertje opende en er een zeer klein gevouwen wit roltabak papiertjes uithaalde. Sonne zag dat er meerdere witte papiertjes in zaten. Luc bood hem een wit Rizla-blaadje aan met het spul erin. (*Rizla-blaadjes waren fijn rolpapier om sigaretten te rollen, noot van de auteur.*)

“Laat het op je tong inwerken en slik het dan door met een beetje water.”, zei de jonge Antwerpse student. Sonne twijfelde maar nam het uiteindelijk aan. Luc keek toe hoe zijn vriend trachtte te kauwen op het poederachtige mengsel en vervolgens het met een fikse slok water inslikte. Sonne trok een vies gezicht en kokhalsde lichtjes door de bittere smaak ervan. Tja psilocybine smaakt inderdaad nogal bitter. “Goed... we wachten nog een tiental minuutjes tot dat spul goed werkt en dan gaan we erin. Oké?”, drong Luc Serrien met aandrang. Sonne twijfelde nog maar voelde zich wel langzamerhand rustiger worden. Het was niet de eerste keer dat hij een roesmiddel nam maar dit... dat was echt snel kalmerend. De angst ebde gewoon weg voelde hij. Het is inderdaad top-spul! Als eerste wrong hij zich in het hol en zo snel dat Luc hem niet kon bijhouden.

“Hey Sonne... wat trager jongen... Wees voorzichtiger! Wacht verdorie tot ik er ben!”, riep Luc geschrokken en zette er spoed achter zodat hij al vrij snel op handen en voeten moest voort bewegen. Sonne bleef wachten. Luc hoopte maar

vurig dat Sonne niet teveel van dat spul op had. Sommige mensen kunnen probleemloos zware hoeveelheden aan zonder enig resultaat en andere flippen al bij een minimale hoeveelheid. De Nederlandse jongen bescheen de verte met zijn zaklamp. Vreemd genoeg leken de smalle wanden in de duisternis op te gaan. Hij werd er duizelig van en weet dit aan de werking van de het psilocybine. Maar Luc die niets had gebruikt kreeg exact dezelfde mentale gewaarwordingen. Kennelijk was het een illusoire zinsbegoocheling door de duisternis en lichtinval van hun zaklantaarns.

“Raar... de donkerte ginds overheerst alles. Zelfs het licht van onze sterke zaklantaarns wordt simpelweg opgeslokt. Ga maar verder... traag... en voorzichtig Sonne.”, mompelde Luc Serrien.

Hij was liever vooraan geweest maar nu was het te moeilijk en te smal om de leiding te nemen. Hij moest voorlopig genoeg nemen als tweede dat donker hol in te gaan. Na zeventien minuten kruipen en wurmen merkte Sonne dat er iets veranderde. De gang werd niet breder maar wel hoger en in de mate dat ze konden rechtstaan. De gang liet net genoeg ruimte om één man door te laten.

“Hmm... zo’n kleine veertig centimeter breedte. We kunnen hier niet met zijn tweeën naast elkaar lopen maar ik krijg de indruk dat het verderop een heel stuk breder zal worden.”, gromde Serrien lichtjes hijgend. Het ademen ging moeilijker, vond hij.

Hij had een immense moeite om deugdelijk te kunnen ademen en zag dat het Sonne niet beter verging. De zuurstof werd hier kennelijk ook ijler hoewel ze niet hoger of lager zijn geklommen. Het was blijkbaar een smalle plateau binnen de berg ter hoogte van de kloof. Maar die berg kan onmogelijk zo breed zijn. Hoogstens twee tot driehonderd meter en zijn hadden ondertussen bijna een volle kilometer afgelegd in die duisternis. Misschien via een onmerkbare brede bocht? Of... simpelweg een verarming van de zuurstof in de atmosfeer. De jonge Antwerpse student nam zijn kleine geo-kompas die hij van zijn grootmoedertje als verjaardagscadeautje had gekregen. Maar neen... zuidwest! Dat kompas wees dus nog steeds dezelfde richting aan net voor ze de kloof binnentraden. Toen was het ook zuidwest geweest met een of twee graadjes verschil. Ze hebben dus vrijwel gans de tijd pal zuidwestelijk gelopen en gekropen.

Luc Serrien begreep er niks van. Concreet genomen hadden ze de achterkant van de berg allang verlaten moeten hebben volgens het kompas en de afgelegde

afstand. Wat was er nu verder nog te zien? Blijkbaar is er geen wirwar van gangen en konijnenpijpstelsels, wel een erg kronkelige gang. Maar zelfs dan kon het niet! Luc betastte de zoldering nog eens maar er was slechts leegte. Ook de zaklamp liet hen enkel duisternis zien. Wat meer is... de wanden leken ook uiteen te wijken. Kennelijk traden ze in een soort bergholte maar helaas waren hun zaklampen niet sterk genoeg om het geheel te bekijken. Sonne voelde plots iets kraken onder zijn voet. Een droge dorre tak? Hij bescheen het maar schrok zich te pletter. Het was een doodsschedel van een mens. Het ding leek oud en op vele plekken bruin geworden.

“Huu... een doodshoofd. Hier is iemand doodgegaan Lucky. Laat ons hier zo snel mogelijk verdwijnen.”, klonk zijn paniekerige stem. De Antwerpse student bukte zich om de schedel op te rapen en van nabij te bekijken.

“Zeg Lucky... heb je die kleding van dat geraamte al eens bekeken? Het is totaal onbekend.”, mummelde Sonne verbaasd. Luc legde de schedel terug en bekeek de kleding van het geraamte. Het was inderdaad erg vreemd. Het leek ultra modern. Niet bepaald alpinisten kleding. En die leeflijnen die hij meedroeg... Zoiets had Luc nooit eerder gezien. Het leek hem allemaal te hypermodern om oud te zijn maar de staat waarin alles zich bevond leek hem enkele eeuwen. Hij tastte in de binnenzak van de dode en haalde er een rechthoekig vreemd metalen of plastieken kastje uit waar aan de ene kant een soort van venster is en aan de andere kant een figuur... een soort appel waaruit een stuk leek te worden gebeten.

“Dat is hekserij Lucky... laat dat in Godsnaam liggen.”, krijste Sonne plots.

Zijn stem werd duizendvoudig weerkaatst door de wanden van deze gang. Het deed de jonge Antwerpse student hevig schrikken zodat hij dat vreemde doosje plots liet vallen waarna de venstertje in stukken uit elkaar vloog. Even lichtte het ding een fel licht op waar enkele seconden lang een vrouwen gezicht herkenbaar was en doofde langzaam uit. Luc had de foto lang genoeg kunnen zien. Het was een oudere vrouw, begin zeventig. Maar het gezicht bleef hem goed bij en hij had het onmiskenbare intense gevoel dat hij die vrouw kende, al kon hij op dit moment niet zeggen wie het was. Luc was te zeer geschrokken om het apparaatje dadelijk terug op te rapen en het in zijn zak te steken. Sonne keek er huiverig naar. Voor hem was het allemaal pure toverij en hekserij. Luc vond het een wonder dat zijn vriend in zulke nevelige zaken geloofde. Waren Nederlanders zo? Nee... ook Vlamingen zijn nogal bijgelovig, wist de jonge Antwerpse student.

“Het is misschien een dode alien. Wie weet of dat ding een dodende straal heeft. Misschien zijn jij en ik besmet door die flitsende straal.”, rilde Sonne bang.

“Neen dat geloof ik niet. Een alien? Mogelijk... maar niet echt waarschijnlijk. Een tijdreiziger? Ook moeilijk te geloven maar het zou allicht waarschijnlijker zijn dan een alien. Misschien iemand die uit onze toekomst terug naar het verleden reisde en hier enkele honderden jaren geleden zijn laatste adem uitblies? Misschien was hij vermoord? Ik weet het echt niet en heb evenmin zin om dat allemaal uit te zoeken.”, antwoordde Luc fluks en nijdig. Het gebeuren hier wierp zijn plannen in de war. Hij wilde koste wat kost zijn bul halen en niets mocht dat in de weg staan. Punt!

“Gaan we de politie er bij halen? Dat zou eigenlijk wel moeten, nou?”, wilde Sonne weten.

Luc schudde krachtig het hoofd. Hij wilde dit later verder onderzoeken. Nu wilde hij eerst zijn doctoraal scriptie afwerken en het gesteente bestuderen, zoals ze hadden afgesproken. Misschien konden ze volgend jaar terugkomen en dit alles onderzoeken. Voor de tweede keer greep Luc de schedel en bestudeerde het ding grondig. Er was veel kalkafzetting. Dat betekende dat de man al erg oud was. Zijn gebit was niet meer je dat. Kennelijk niet goed onderhouden door een fatsoenlijke tandarts. In de rechter onderkant ontbraken vier tanden maar daar stond de jonge student verder niet bij stil. Hij legde de schedel terug voorzichtig en behoedzaam op de grond. Toch voelde hij zich zeer erg onbehaaglijk met de ontdekking van deze doodskop, al wist hij niet echt waarom.

“We gaan verder.”, zei Luc kortaf en nijdig.

“Nog dieper dat donker hol in? Ik denk er niet aan.”, fluisterde Sonne doodsbang geworden. Doodskoppen, skeletten, geraamtes... allemaal dingen die naar de dood ruiken en daar hield Sonne absoluut niet van. Hij was niet alleen claustrofobisch aangelegd, ook diepe duisternis joeg hem een vreselijke angst aan. Als kind eiste hij altijd een nachtlampje en zijn vader diende elke keer onder zijn bed te kijken of er geen duivels of monsters lagen te wachten, klaar om hem gruwelijke nachtmerries te geven of hem op te eten. Ook als zijn vader ontkende durfde Sonne nog niet direct te gaan slapen. Die angst is nog steeds erg reëel, wist de jongen. Zijn vader had hem er voor naar de psychiater gestuurd. Maar die leek hem niet echt te helpen. Sonne herinnerde zich dat hij zijn verhaal moest vertellen

en was kwaad geworden omdat de zielenknijper in slaap gevallen was terwijl hij in geuren en kleuren over zijn angsten vertelde.

“Jazeker. Ben je soms bang in het donker? Wat kan er nou hier gebeuren? Je hebt een felle zaklamp en twee pas gekochte vier en half volt batterijen. Daarmee kom je drie volle dagen toe en zo lang hoeven we hier sowieso niet te blijven.”, hoorde Luc ietwat lacherig. Maar zijn gezicht werd snel terug ernstig. Uiteraard kon hij geen bange wezels op deze tocht meenemen. Het was zelfs mogelijk dat ze nog een vrij lange tocht voor de boeg hadden en hij had Sonne echt nodig voor de notities over het gesteente die hij zou dicteren. Sonne studeerde eigenlijk voor paleontoloog. Gesteente en mineralen zijn bijkomstige vakken voor hem, hoewel hij daar ook een bachelor wilde voor hebben. En samen konden ze het vak speleologie - paleontologie veel interessanter maken. Hun doctoraal notities zouden een aanvullende verrijking voor hun leervakken zijn.

“We moeten verder... kun je het nog een poos volhouden?”, wilde Luc weten.

“Nou ik zal wel m-moeten, zeker?”, Sonne klonk twijfelend maar wilde dat niet echt toegeven. Zijn naam mee op de scriptie van Luc zien staan was hem veel waard. Op die manier kon hij twee jaar studies overslaan. Het was een van die zeldzame coöperaties tussen een Nederlandse en Belgische universiteit. Beide studenten hadden het geluk elkaar al jaren te kennen en dat had meegespeeld in de keuze van studenten voor een gezamenlijke scriptie, hoewel Luc Serrien bijna afgestudeerd was en Sonne nog drie volle jaren bachelor moest doen.

Sonne nam zijn zaklamp en knipte deze aan zonder veel misbaar te maken. Met flukse tred stapte hij verder. Luc keek hem hoofdschuddend na, maar volgde hem niettemin. De nauwe gang werd inderdaad almaar ruimer en hoger. Vreemd genoeg waren er geen vertakte zijingangen. Het was slechts één gang in een weliswaar vrij bochtig parcours maar nog steeds noordoostelijk. En plots hield het daar zomaar op. “Terminus...”, gromde Luc zwaar ontgoocheld terwijl hij de zijwanden extra goed betastte. Het kon gewoonweg niet zijn dat het hier zomaar ophield. De frustratie bij beide jongens nam zienderogen toe. Ze wisten niet meer wat te doen. Pijnlijk hoor! “Die gang is niet op een natuurlijke wijze ontstaan. Het is kennelijk door mensenhanden gemaakt. Dat zie je aan de vage, eh hak- en snijsporen in de kalk. Kijk maar...”, zei Luc ernaar wijzend. De Antwerpse student stapte voorzichtig verder en bescheen de wand met zijn felle zaklamp. Sonne kon de haksporen inderdaad ook zien al scheelde het nauwelijks een haartje. Toch was

hij daar niet zo zeker van dat dit een grotruimte was die door mensenhanden gevormd was.

De wanden leken erg glad maar vertoonden wel die hobbelige structuur van ingeworteld gesteente. Dat is een proces van honderden en honderden jaren. Of was die ruimte al zo lang geleden door mensen gemaakt? No way... te belachelijk voor woorden, bedacht Luc. Hij verwierp snel de gedachte aan mensenwerk.

“Het is kennelijk al lang geleden gedaan maar nu betwijfel ik dat het door mensenhanden werd gedaan. En de kalk groeit er stilaan over heen.”, meende Luc toen hij zijn vergrootglas opdiepte en de krassen nauwgezet bekeek. Maar er was iets ongewoons met de wanden die onderaan overgingen tot een hoek. Het was alsof een streep zeer vaag grijzig licht doorheen scheen. Het was nauwelijks merkbaar.

“Zie je dat Lucky? Dààr!”, wees Sonne onverhoeds naar die fijne hoekspleet.

“Zie ik wat?”, mompelde Luc verbaasd en wilde zijn zaklamp gebruiken.

“Nee... niet je lamp gebruiken. Buk je en kijk in de voeg daar... een vaag grijs licht dat er doorheen schijnt. Daar ligt iets achter Lucky, wat ik je brom.”, mompelde Sonne opgewonden. Toen zag Luc het ook. Het was zo fijn en vaag dat het in normale gevallen niet eens zou worden opgemerkt.

“Wat gaan we doen?”, wilde Sonne weten. Voor zijn bijvak geologie zou een korte scriptie daarover erg interessant zijn. Misschien was het fosforescerend gesteente of mogelijks walmt daar het edelgas Radon uit? Maar dat laatste is onwaarschijnlijk omdat Radon geelachtig van kleur is. Dat daar was vaag grijsachtig. Luc speurde in zijn geheugen naar zijn kennis over gesteenten maar kon niet gauw met een oplossing voor de dag komen. Oplichtend grijs in gesteente? Daar had hij nooit eerder van gehoord.

“Nu... iets gaan doen? Met wat dan? We hebben geen gereedschappen, laat staan een pikhouweel om dit daar weg te hakken. En de vraag is... kunnen we dit wel weghakken? Ik vrees dat die wand veel te dik is om er zelfs maar aan te denken dit daar een stukje steen uit te hakken.”, zei Luc peinzend. Sonne was onvermurwbaar. “Wat denk je van begin september? We krijgen toch tijd tot medio oktober voor onze scripties. Ik kan een mini staafje dynamiet of een druppeltje nitroglycerine versieren van mijn pa. Daar krijg je toch een behoorlijk stuk mee weg.”, stelde Sonne voor. Luc schrok van dat voorstel. Was Sonne nu

echt op zijn hoofd gevallen? Een knal in een grot laten doen is roepen om ernstige en grote moeilijkheden plus heel veel problemen, mogelijk zelfs mensenlevens.

“Je bent gek! Kan je je voorstellen hoeveel lawaai zo iets veroorzaakt? De politie zou ons hier gauw te grazen nemen.”, riep Luc zwaar geschrokken.

“Maar neen... ik vraag het mijn pa wel. Die is van de Nederlandse genie en werkt voor vele bouwbedrijven. Als hij verneemt dat het voor mijn scriptie is zorgt hij wel voor een vergunning en komt ie de boel hier persoonlijk afknallen met een ministaafje. Nou, wat denk je?”, vroeg Sonne enthousiast... té enthousiast eigenlijk. Sonne's vader zou uiteraard sowieso doen wat zijn zoon vraagt, zelfs illegale dingen, wist Luc. Serrien bleef ronduit twijfelen. Het leek hem veel te riskant. Misschien was de boel hier niet zo stabiel als gedacht en dondert alles in mekaar met hen er bij. En dan is het voorgoed dag met het handje voor hen beiden.

“Laat ons eerst in september proberen met een pikhouweel. Lukt het dan nog niet, kunnen we heel, heel misschien jouw vader er bij halen.”, stelde Luc met erge tegenzin voor. Sonne foeterde even maar knikte uiteindelijk voor akkoord. Eigenlijk had zijn vriend wel gelijk. Zijn vader kon misschien ook vierkant weigeren, zeker omdat het op Belgisch grondgebied moest gebeuren en omdat hij niet zomaar vergunningen on demand voor een ander land kon verkrijgen. Maar dat ministaafje... dat wilde Sonne wel effe pikken uit pa zijn voorraadkastje. Hij gebruikt die om omgehakte boomwortels uit de grond te krijgen en daar had hij geen vergunning voor nodig. Sonne nam nu eenmaal graag erg gevaarlijke risico's.

Luc bestudeerde het streepje grijs licht maar kon zich niet indenken dat het veroorzaakt wordt door oplichtend gesteente. Hij kende veel soorten oplichtend gesteente maar niets dat grijsachtig flikkerde.

De jongen deed even een test. Gedurende een volle minuut liet hij zijn felle zaklamp stralen tegen het voegje in de hoek waar Sonne het oplichtende grijze licht had gezien. Als de oplichting door het gesteente kwam zou uiteraard het grijzige licht na het beschijnen met de lamp, feller oplichten. Indien niet... dan was er achter die wand iets dat licht gaf. Mogelijk een holle ruimte met een eigen lichtbron? Luc voelde zijn nieuwsgierigheid fenomenaal toenemen. Maar ook Sonne was er niet beter aan toe. Beide jongens waren zo erg nieuwsgierig geworden. Grijze oplichting... wat ter wereld doet zo iets? Wat was de aard van

dat licht? Grijs? “Geen lichtgevend gesteente dus...”, merkte Sonne overbodig op. Luc knikte. Maar daardoor was zijn grote belangstelling net voorgoed gewekt.

“We kunnen nu echt niet verder en bovendien zal het al vrij laat in de namiddag zijn. Straks wordt het helemaal donker en we moeten nog een eind klimmen alsook afdalen. Morgen zullen we aan onze scriptie werken en dan zullen we die achteraf dan thuis uittikken.”, monkelde de Antwerpse student.

“Spijtig dat we geen foto apparaat met flasher (*Flasher is flitser maar het woord ‘Flasher’ werd in de zestiger jaren van vorige eeuw meer gebruikt, noot van de auteur*) hadden om die boel hier helemaal op gevoelige plaat te zetten, liefst op Agfa - Gevaert materiaal van dure en goede kwaliteit.”, merkte Sonne op.

“Moet geen probleem zijn... wacht effe ... ik haal mijn schetsboek tevoorschijn en teken het even vlug uit.”, antwoordde Luc terwijl hij uit zijn rugzak een schetsboek en koolstofpotloden haalde. De jongen was immers een behoorlijk begenadigd tekenaar. Op minder dan zeven minuten had hij de ganse afgesloten wand getekend en in kaart gebracht met een doorsneeschematische van de berg zelf. Maar er klopte echt iets niet... Waar de afgesloten wand zich bevond kon onmogelijk zo ver in de berg zitten om de doodeenvoudige reden dat de berg nooit zo breed kon zijn. Had hij zich met zijn ruimtelijk inzicht vergist? Luc betwijfelde dat ten eerste. Hij had immers steeds een uitstekend ruimtelijk inzicht gehad. Als hem gevraagd werd in een fabriek hoe lang de muren waren en de inhoud van de fabrieksruimte kon hij die haast exact bepalen op zicht. Maar dat vertelde hij Sonne niet. Die zou moord en brand schreeuwen van angst.

Vergissingen waren echter nooit helemaal uitgesloten... maar hierin? Nee... geen sprake van, hier vergiste hij zich absoluut niet. Het baarde hem zelfs ernstige zorgen. Het was empirisch gezien onmogelijk, wist Luc. Hij bleef peinzend de grotruimte bestuderen.

“Is er iets Lucky? Zijn er problemen?”, wilde Sonne weten. Luc keek zijn vriend ietwat verwaasd aan maar hield zijn bevindingen voorlopig voor zich. Voorlopig mocht niemand het weten. Hij moest het eerst zelf kunnen uitzoeken. Luc vertrouwde alleen op zijn eigen bevindingen. Naar andere ideeën luistert hij niet, tenzij ze hem goed uitkwamen en dat gebeurde veel te weinig. Het maakte van Luc een uitmuntend student. Hij vertrouwde zelfs de vaststaande waarden en logaritme tabellen niet als wiskunde in het vak geologie. De jongen berekende het liever zelf. “Nope jôh... niets aan de hand. Ik was even in gedachten verzonken

hoe we alles hier gaan organiseren om dit raadselachtige geheim te ontsluiten. En jij Sonne... jij gaat me daarin helpen.”, merkte de jonge Antwerpse student quasi vrolijk op. Sonne was zielsgelukkig. Eindelijk voelde hij zich echt betrokken en dan nog wel door de briljante Antwerpse student Luc Serrien die de beschikking heeft over een fenomenaal stel hersens. Sonne had het al vaak meegemaakt dat Luc hoogleraren durfde bekritisieren en publiekelijk corrigeren. Komt daarbij ook dat hij bijna altijd gelijk had.

Luc werd door medeleerlingen uiteraard beschimpt en bespot. ‘*Lelijke Droogkloot*’ was dan nog het vriendelijkste scheldwoord dat de jonge Antwerpse student moest slikken. Maar daar maalde hij niet om. Sonne wist niet eens of Luc zich voor meisjes interesseerde. Hij keek hen zelfs niet eens aan en dat was voor hem raar. “Komaan treuzelaar... we moeten hier weg voor het donker wordt.”, snauwde Luc licht geërgerd door het geaarzel van zijn vriend Sonne. Het duurde weliswaar bijna een halfuur eer ze de smalle uitgang van de kloof bereikten. En ja, Luc had gelijk... de zon was reeds achter de heuvels verdwenen en de drie enige straatlichten van het dorpje Frahan leken zwakjes te branden. Met veel moeite begonnen beide jongens in de toenemende duisternis hun tocht naar beneden. Meer dan eens viel er iemand over een tak of een wortel. Maar het moest snel vooruitgaan. Bovendien maakten de zwart ogende wolken uit de westelijke richting hem bang voor een naderend onweer.

“Ruik jij het ook? Ozon... het gaat behoorlijk onweten. Komaan we moeten snel zijn of we zitten er middenin.”, spoorde Luc zijn makker aan. Een rollende donderslag die van ver westelijk kwam galmde over de Semois streek. Hoewel het stikdonker begon te worden zag Sonne hoe de hemel zich toetrok met gitzwarte wolken. Zo meteen zou het pijpenstelen gieten. Beide jongens liepen zo hard ze konden naar de tent van Luc. Het was net op tijd. De buitentent was in een oogwenk kleddernat. Het gekletter van de plensbui was oorverdovend binnen de tent en vaak leek de bliksem het gebied, de hele Semois vallei baden in een koud en scherp onaards wit licht, gevolgd door een krakende, rollende donderslag. Een harde knal! “We zullen vanavond geen eten uitje meer op stapel kunnen zetten.”, meende Sonne, grappig bedoeld. Maar Luc had niet geluisterd. Zijn gedachten waren nog steeds gevestigd op de onbegrijpelijke lange tocht in het ‘*niets*’ binnen de berg. Hij had zich sowieso niet vergist bij de inschatting van de ruimte. Dat wist hij heel zeker. En dat skelet dan... het lag er kennelijk al eeuwen maar de half

vergane kleding was absoluut niet middeleeuws. Wreed integendeel zelfs. Het leek hem ultra modern. Dat kleine rechthoekige bakje met die lichtflits en die foto erin... Dat baarde hem nog het meeste zorgen. De oudere vrouw die hij in een flits zag leek hem erg bekend. Het leek op de bomma van zijn vriendinnetje Sandra. Hij had die norske madam al eens een paar keer bezocht met Sandra. Maar wat deed die foto in dat vreemde hypermoderne bakje? Luc herinnerde zich dat bijzondere merkteken op dat bakje... een aangebeten appel... een raar symbool, vond Luc. De jongen kon het embleem nergens thuisbrengen. Was het een bedrijf met zo'n teken? Voorlopig zou hij bij een eventueel onderzoek Sonne er buiten houden. Morgen moet Sonne maar naar Bouillon gaan om enkele spullen te kopen. Van Frahan naar dat stadje was wel een eind weg. Hijzelf zou terugkeren naar de kloof om dat vreemde rechthoekige bakje te gaan halen. Zo werd het ook afgesproken met Sonne hoewel het die tegenstak. Hij wilde veel liever samen met Luc verder alles onderzoeken. Maar Luc was nu eenmaal de intelligentste van de twee en als hij een uitstekende scriptie wilde afleveren dan was hij wel verplicht te doen wat Luc hem beval, of het hem aanstond of niet. Misschien zou hij wel autostop kunnen doen of met een vriendelijke boer meerijden naar Bouillon, zoals hij eerst had gedaan om Lucky wakker te schudden. Net als Luc dacht Sonne na over die vreemde grijs oplichtende voeg die hij gevonden had in die afgesloten grotruimte. Het was hem opgevallen dat er daar geen stalactieten en stalagmieten waren, alsof het geen grotruimte was die hoorde bij het grottenstelsel van de kloof...